

מז:

שור שנגח את הפרה פרק חמישי בבא קמא

עין משפט
נר מצוה

מסורת הש"ס

(א) לקמן נ"ו: ד"מ: ס"א:
כ"ה מ... (ב) [שבת נ"ג: וס"ג
וע"י מו"ק סמוכות ט"ז: ד"ה
מכ"א], (ג) לקמן ט"ז:
(ד) וינמות מ: וס"ג,
(ה) לקמן ט"ו... (ו) נ"פ"א: ד"ה:
(ז) ויפ"ח מוספות לקמן ס"ח:
ד"ה ושמאל,

הגהות הב"ה

(ב) במשנה עד שקבל
עליו בעל הבית לשמור:
(ג) ח"ט ד"ה א"ת"ט ו"י:
(ד) הוא שיפטר לנ"י:
(ה) ד"ה ופ"ט ו"י דאינו
אלא מלא:

לענין רש"י

אמור"א [אינומור"א]
מחלה בבמה.

אימא סיפא אם הבנים ברשות כו'. תימה לר"י אמאי לא דייק ממחלת הבצב דקמי של בנשות ושבתן בהמתו של בעל הבית פטור בנשות חייב דבסתמא קביל עליה נטירותא כרבנן וקשה להחוקק בהן בעל הקדירות חייב כרבי ועל הבצב בפני עגמה

ברשות וגנחו שורו של בעל הבית או שונשו כלבו של בעל הבית פטור *נגח הוא שורו של בעל הבית חייב *נפל לבורו והבאיש מימיו חייב היה אביו או בנו לתוכו משלם את הכופר *והאם הכנים ברשות בעל החצר חייב רבי אומר *בכולן אינו חייב עד שיקבל עליו (ב) לשמור: *גמ' מעמא דשלא ברשות הא ברשות לא מיהייב בעל קדירות בנוקי בהמתו דבעל חצר ולא אמרינן קבולי קביל בעל קדירות נטירותא דבהמתו דבעל חצר מני רבי היא דאמר כל ברשות בעל הבית קביל עליה נטירותא אימא סיפא אם הכנים ברשות בעל חצר חייב אתאן לרבנן דאמרי בסתמא נמי קבולי קביל עליה נטירותא ותו רבי אומר בכולן אינו חייב עד שיקבל עליו בעל הבית לשמור רישא וסיפא רבי ומציעתא רבנן אמר ר' זורא *תברא מי ששנה זו לא שנה זו רבא אמר כולה רבנן היא וברשות שמירת קדירות קבל עליו בעל החצר ואפילו נשברו ברוח: הכנים פירותיו לחצר בעל הבית וכו': אמר רב ילא שנו אלא שהוחלקה בהן *אבל אכלה פטור מאי מעמא *הוה לה שלא תאכל אמר רב ששת אמיא *כי גיים ושכיב רב אמר להא שמעתא דתניא *הנותן סם המות לפני בהמת חברו פטור מדיני אדם וחייב בדיני שמים סם המות הוא דלא עבידא דאכלה אבל פירות דעבידא דאכלה בדיני אדם נמי מיהייב ואמאי היא לה שלא תאכל אמרי הוא הדין אפילו פירות נמי פטור מדיני אדם והא קמ"ל דאפי' סם המות נמי דלא עבידא דאכלה חייב בדיני שמים ואיבעית אימא סם המות נמי באפרוחא דהיינו פירי: מיתבי *האשה שנכנסה לטחון חטים אצל בעל הבית שלא ברשות ואכלתן בהמתו של בעל הבית פטור אם הוזהר חייבת ואמאי נימא הוה לה שלא תאכל אמרי ומי עדיפא ממתניתין דאוקימנא שהוחלקה בהן ודקארי לה מאי קארי לה אמר לך בשלמא מתניתין קתני אם הוזהר בהן שהוחלקה בהן הוא אבל הכא קתני אם הוזהר ולא קתני בהן אכילה הוא דקתני ואידך אמר לך לא שנא ת"ש הכנים שורו לחצר בעה"ב שלא ברשות ואכל חמין והתרוז ומת פטור ואם הכנים ברשות בעל החצר חייב ואמאי ה"ל שלא יאכל אמר רבא ברשות אשלא ברשות קרמית ברשות שמירת שורו קבל עליו ואפי' חנק את עצמו: איבעיא להו היכא דקביל עליה נטירותא מהו *הדנפשיה הוא דקביל עליה או דלמא אפילו נטירותא דעלמא קביל עליה ת"ש דתני רב יהודה בר סימון בנוקין דבי קנא הכנים פירותיו לחצר בעל הבית שלא ברשות ובא שור ממקום אחר ואכלן פטור ואם הכנים ברשות חייב מאן פטור ומאן חייב לאו פטור בעל חצר [וחייב בעל חצר] אמרי לא פטור בעל השור וחייב בעל השור ואי בעל השור נקט סם המות אפי' שהיתה אבודה לגמרי מן העולם אפי' פטור מדיני אדם: שנכנסה *אחון. רבותא נקט שאף על גב שזה משכר כרמיס לרין רשות: או דלמא אפי' מעמא נפי. וא"ת דלפילו נשברו ברוח מנייה אמר לעיל דקביל וי"ל דמבעיא ליה אי הי דחוי בעלמא או לא ועי"ל נטירותא דעלמא כגון כבהמות של אחרים דלא מסיק אדעתיה שיכנסו בחצרו ויגחו את שורו של זה מבעיא ליה אכל אס ילא השור חוץ מחצרו של בעל הבית וכו' שורים ונגמחו לא מבעיא ליה דהא פשיטא דמקבל עליה נטירותא אפילו מעלמא כיון שילא חוץ לחצר: מאי *או פטור בעל החצר וחייב בעל החצר. וא"ת וילן יתבע מעל השור ויש לומר כגון דההוא שור הי של חרש שוטה וקטן דלאו בני משלומין נינהו א"ר זה יתבע מעל החצר ובעל החצר יתבע מעל השור:

יב א מ"י פ"ו תלכות
טקי מתוך הלכה ד
סגן טקין מה טושי"ע ח"מ
טקין שלם כנדיה
ג ב מ"י שם הלכה ה ושי
השמות וכו"מ טושי"ע
שם טקין ד:
יב ג מ"י שם וס"ג ה"ג י
סגן שם טושי"ע שם
טקין ה ועיין כנדיה
וטקין ללא טקין ג ושי
שם טקין ב:
יב ד מ"י שם פ"ג הלכה
י ועיין בהשנות
וכו"מ סגן שם טושי"ע
ח"מ טקין שלם טקין ב:
יב ה מ"י שם טושי"ע
שם טקין ב:
יב ו מ"י שם פ"ד הלכה ג
סגן שם:
יב ז מ"י שם פ"ג הלכה
י ועיין ח"מ טקין פ'
שם טקין א כנדיה:
יב ח מ"י שם פ"ח ט'
שם טקין ה כנדיה
טקין טושי"ע וכו"מ
וכספן ללא:

מוסף רש"י

ואם הכנים ברשות בעל החצר חייב. בנוקי דבי אמר ליה עול עול ואנור לך קאמר ליה ב"ר פ"א ב"ר א"ר רבי אומר כו' עד שיקבל עליו לשמור. דעול וטושי"ע וטושי"ע לך קאמר ליה ב"ר פ"א ח"מ. טקין אהדי ויבוחו ג' קשה רישא רישא לסיפא (וכוונתו טושי"ע). פטור מדיני אדם. מלמ. חייב בדיני שמים. מירענות מלמ לרשעים. שמתין להפסיד את ירחל (ג"ס' נ"ג).

הוא ה' ש'א תאב"ב. אין לפרש דלכך פטור דחשיב כרוח שאינה מנייה דהא לקמיה אמרינן דברשות חייב גבי היה אוכל חמין והתרוז ומת משום דברשות מקבל עליה נטירותא ומה בכך והלא ש"ח פטור כרוח שאינה מנייה כדפי' ברש המניח (לעיל דף כ'): אלא היינו טעמא כיון שנמתכין מביא עליו דבר שמויקו אינו ראו' זה להתחייב בכך: באפרוחא. והא דלא אשמעינן בשאר פירות לרבותא נקט סם המות אפי' שהיתה אבודה לגמרי מן העולם אפי' פטור מדיני אדם: שנכנסה *אחון. רבותא נקט שאף על גב שזה משכר כרמיס לרין רשות: או דלמא אפי' מעמא נפי. וא"ת דלפילו נשברו ברוח מנייה אמר לעיל דקביל וי"ל דמבעיא ליה אי הי דחוי בעלמא או לא ועי"ל נטירותא דעלמא כגון כבהמות של אחרים דלא מסיק אדעתיה שיכנסו בחצרו ויגחו את שורו של זה מבעיא ליה אכל אס ילא השור חוץ מחצרו של בעל הבית וכו' שורים ונגמחו לא מבעיא ליה דהא פשיטא דמקבל עליה נטירותא אפילו מעלמא כיון שילא חוץ לחצר: מאי *או פטור בעל החצר וחייב בעל החצר. וא"ת וילן יתבע מעל השור ויש לומר כגון דההוא שור הי של חרש שוטה וקטן דלאו בני משלומין נינהו א"ר זה יתבע מעל החצר ובעל החצר יתבע מעל השור:

הכא